

Møte fredag den 1. juni kl. 13.05

President: G u n n a r S k a u g

D a g s o r d e n (nr. 41):

1. Innstilling fra næringskomiteen om lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell (Innst. O. nr. 119 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 52 (2000-2001))
2. Innstilling fra næringskomiteen om lov om endringer i lov 21. januar 2000 nr. 7 om kornforvaltning m.v. (Innst. O. nr. 87 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 69 (2000-2001))
3. Innstilling fra næringskomiteen om lov om endring i lov 20. desember 1974 nr. 73 om dyrevern (Innst. O. nr. 88 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 74 (2000-2001))
4. Referat

S a k n r . 1

Innstilling fra næringskomiteen om lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell (Innst. O. nr. 119 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 52 (2000-2001))

Presidenten: Etter ønske fra næringskomiteen vil presidenten foreslå at debatten begrenses til 50 minutter, og at taletiden blir fordelt slik på gruppene:

Arbeiderpartiet 10 minutter, de øvrige grupper 5 minutter hver og en av de uavhengige representanter 5 minutter.

Videre vil presidenten foreslå at det gis anledning til 5 replikker med svar etter innlegg fra medlemmer av Regjeringen, og at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter.

– Det anses vedtatt.

Erling Brandsnes (A) (ordfører for saken): Saken vi behandler i dag, lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell, skal erstatte lov om veterinærer mv. fra 1948. Arbeidet med den nye loven har pågått i mange år og har vært gjennom to høringer, den første i 1996 og den andre i 2000. Dermed kan en trygt si at det er et langt og viktig arbeid som nå slutføres med behandlingen i dag. Siden 1948 har dyreholdet i Norge endret seg vesentlig. Vi har fått en stor oppdrettsnæring, samtidig som politiske, samfunnsmessige og faglige forutsetninger har endret seg i høy grad.

Det er et ønske at dyr får forsvarlig behandling, og at produktene fra matproduserende dyr tilfredsstillende kravene til trygg mat av høy kvalitet. Økt oppmerksomhet rundt etisk forsvarlig dyrehold, økologisk landbruk og internasjonale avtaler tilsier også at en ny lov er høyst påkrevd.

Etter hvert er det ikke bare veterinærer som deltar i behandling av dyr. Vi har fått nye faggrupper, som fiskehelsebiologer og dyrepleiere. Loven tar hensyn til disse endringene, samtidig som den er utformet slik at

den skal fange opp endringer en mener vil komme de nærmeste årene. En viktig del av loven omhandler rett og krav til autorisasjon, en annen de plikter og rettigheter dyrehelsepersonell har i forhold til sin profesjon og til de grupper de skal betjene.

Det er verdt å merke seg at fiskehelsebiologer får klarlagt sin rolle i loven. Fiskehelsebiologer får behandle akvatiske dyr, med unntak av sjøpattedyr. Videre er det i loven åpnet for at denne yrkesgruppen også skal kunne skrive ut reseptbelagte legemidler til de samme dyrene. Imidlertid er EUs regelverk til hinder for at det siste kan settes ut i praksis. Derfor vil Regjeringen arbeide for å få fjernet disse hindringene. Dette kan være viktig for Norge, som har en stor oppdrettsnæring som etter alle solemerker vil øke i omfang.

De største diskusjonene under behandlingen av denne saken har dreid seg om § 1 om formål og virkeområde, § 26 om klinisk vakt og § 27 om beordring til offentlig tjeneste.

Dette har ført til at det blir foreslått endringer i disse paragrafene i forhold til forslagene i proposisjonen. Komiteen har samlet seg om å føye til at staten har et overordnet ansvar for en landsdekkende dyrehelsetjeneste. Dette er i tråd med formuleringene sendt ut både i første og andre høringsrunde.

Den største endringen når det gjelder kliniske vaktordninger, er først og fremst at aktuelle yrkesorganisasjoner, slik som Den Norske Veterinærforening, skal forhandle med staten om godtgjøring eller tilskudd for å delta i vakt, og at slik godtgjøring eller tilskudd ikke kan bestemmes uten forhandlinger. Departementet får også rett til å bestemme at praktiserende dyrehelsepersonell kan tilpliktes å delta i vakt.

Slik det nå er formulert, vil det etter mitt syn være handlingsrom og muligheter til å finne gode løsninger både på de kliniske vaktordningene og for betaling for disse vaktene. Det skulle sikre at vi får løsninger som nettopp ivaretar god dyrehelse og trygghet for den maten vi spiser.

Et mindretall i komiteen, sentrumspartiene, foreslår at det i tillegg til forhandlinger skal opprettes en tvistemnd i tilfelle en ikke skulle bli enig gjennom forhandlinger. Dette er en helt ny konstruksjon i forhold til privatpraktiserende yrkesgrupper, og flertallet støtter ikke et slikt forslag, og mener det er et unødvendig forslag.

Den siste endringen går på beordring, hvor det i forslaget nå tydeligere presiseres at beordring bare skal brukes i krisesituasjoner.

Ellers kan det være grunn til å minne om at vi for et år siden behandlet St.prp. nr. 54 for 1999-2000 om faglige, juridiske og økonomiske rammer for dyrehelseforvaltningen, hvor prinsippene for organiseringen av veterinærberedskap og vaktordninger var hovedtema.

Til slutt vil jeg bemerke at veterinærer og annet dyrehelsepersonell har et godt ry på seg for å ha en høy faglig og etisk standard i sitt arbeid. Dette er viktig i tider hvor dyresjukdommer har herjet i flere europeiske land, og i en tid hvor vi i Norge satser stort på oppdrettsnæringen. Den nye loven legger listen like høyt faglig og etisk som

tidligere, og det er et viktig budskap til forbrukerne, til næringslivet og til de internasjonale miljøer som tar seg av dyrehelse og matvaresikkerhet.

Det viser seg at det fra vi avgav innstillingen og til den trykte versjonen kom oss i hende har skjedd noen feil av en eller annen årsak. Derfor vil jeg fremme et forslag nr. 2, på vegne av flertallet i næringskomiteen og ikke hele næringskomiteen. Forslaget gjelder § 26 om klinisk vakt. Det er et tredelt forslag, og det tar jeg herved opp. Det er delt ut.

Jeg vil også bemerke at det er kommet inn to mindre feil. Det er på side 10 i den trykte innstillingen, under § 1 Lovens formål, hvor det til slutt i første avsnitt står: «§ 1 Lovens formål skal lyde:». Det har sneket seg inn og skal ikke være med. Videre står det på side 14: «§ 27 Beordring i krisesituasjoner skal lyde:», hvor «skal lyde» selv sagt også har sneket seg inn av en eller annen grunn og skal strykes.

Hvordan presidenten vil behandle disse småendringene i §§ 1 og 27, vet jeg ikke, men jeg har i hvert fall fremmet et forslag på den vesentlige feilen, som gjaldt § 26.

Presidenten: Erling Brandsnes har da tatt opp det forslaget han refererte til – med den begrunnelse som er gitt – og presidenten vil følge det råd som er gitt, ut fra det forslaget som nå er rettet opp.

De feilene som representanten gjorde oppmerksom på i henholdsvis § 1 og § 27, vil bli rettet opp i en berikket innstilling.

Randi Karlstrøm (KrF): Jeg synes det er viktig at vi nå får en ny lov på dette området. Det er mange ting som har skjedd og forandret seg i det norske samfunn siden den gamle loven ble lagd. Det er kommet nye internasjonale avtaler og nye husdyr i produksjon og også nye sykdommer.

Da vi i Stortinget behandlet Innst. S. nr. 235 for 1999-2000, forutsatte vi at det skulle foreligge en avtale mellom Den Norske Veterinærforening og staten før den nye vaktordninga skulle tre i kraft. Det som er litt beklagelig – og som var beklagelig da vi behandlet dette – er at denne avtalen ikke foreligger. Det bekymrer oss, og det er også begrunnelsen for det forslaget som sentrumspartiene står bak.

Jeg mener det er viktig at staten ikke bruker budsjettammer som et forhandlingsargument, for i forhandlingene er det jo viktig å komme fram til løsninger som ivaretar det formålet som loven har, og da kan man ikke bruke budsjettammer som et argument. I forhandlingene må man søke å oppnå det målet som loven har.

Når vi foreslår at det skal opprettes en nemnd for å handtere denne situasjon, er det fordi vi ikke helt ser hvordan dette ellers skal løses hvis det ikke oppnås enighet om vilkår og godtgjørelse ved deltakelse i vakt og ved beordring til offentlig tjeneste.

Ellers vil jeg bare vise til det saksordfører la fram om saken, og jeg har ikke noe mer å tilføye.

Presidenten: Presidenten vil bare spørre representanten Karlstrøm om hun vil ta opp det forslaget som er bebudet i innstillingen.

Randi Karlstrøm (KrF): Ja.

Presidenten: Randi Karlstrøm har da på vegne av Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre satt fram det forslag som er referert i innstillingen.

Øystein Hedstrøm (Frp): Regjeringens forslag til ny lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell vil erstatte nåværende veterinærlov fra 1948. De veterinærfaglige utfordringer og oppgaver er betydelig endret siden den gang. Derfor er det et stort behov for ny lovgivning som fanger opp de aktuelle problemer for myndigheter, dyreeiere og veterinærer.

Loven er i all hovedsak en profesjonslov, og organiseringen av det offentlige veterinærvesen er ikke tatt med, slik det er i gjeldende lov. Stortinget behandlet den 14. juni i fjor disse spørsmålene i forbindelse med en proposisjon om faglige, juridiske og økonomiske rammer for dyrehelseforvaltningen. En ny modell for organiseringen av den fremtidige veterinære beredskapen i tre vaktordninger ble vedtatt som et viktig ledd i arbeidet med å tilpasse de formelle rammebetingelsene som skal regulere veterinærvesenet, til dagens virkelighet.

Fremskrittspartiet uttrykte alt den gang i merknadsform at etablering av vaktjenester for privatpraktiserende veterinærer bør baseres mest mulig på frivillige ordninger. Vi støttet likevel departementets forslag om en hjemmel som gir mulighet til å pålegge vaktjeneste, men det er viktig å understreke at denne muligheten må begrenses til særlige og klart definerte tilfeller.

Vi gav også uttrykk for at innhold, intensjoner og mål ikke stod i forhold til den økonomiske ramme som ble stilt til disposisjon ved innføring av en helt ny veterinær beredskap. Vi la derfor inn økte midler til dette, fordi vi hadde forståelse for at veterinærene ikke ville påta seg vakter på netter og i helger for 8-15 kr timen, slik de har gjort i en årrekke. Det må være rimelig at det betales godtgjørelse på et nivå som er vanlig for sammenliknbare grupper.

Gjennom arbeidet i komiteen har det særlig vært lovens formålsparagraf, spørsmålet om innføring av vaktplikt for privatpraktiserende veterinærer og beordring til offentlig tjeneste som er viet spesielt stor oppmerksomhet. Formålsparagrafen er i lovforslaget ikke omfattet av prinsippene som en samlet komite sluttet seg til ved handlingen av St.prp. nr. 54 for 1999-2000, om at staten har et overordnet ansvar for et forsvarlig og døgnkontinuerlig tilbud på veterinære tjenester i alle deler av landet. Departementets begrunnelse for ikke å lovfeste dette prinsipp er bl.a. å henvise til andre, tilsvarende profesjonslover, som lov om helsepersonell. Innenfor helsevesenet er imidlertid brukerrettigheter ivaretatt gjennom annet regelverk. Det er derfor gledelig at en samlet komite også i den nye loven vil lovfeste prinsippet om et over-

ordnet ansvar fra statens side for å sikre en landsomfattende tjeneste.

Når det gjelder klinisk veterinæravtalt, har jeg allerede gitt uttrykk for at Fremskrittspartiet stiller seg positivt til at myndighetene kan pålegge dette i særlige og klart definerede tilfeller. Det må da være under forutsetning av at det ligger en avtale mellom departementet og yrkesorganisasjonen til grunn for dette. Det må foreligge en forhandlingsrett. Gjennom forhandlinger må man komme frem til en avtale som legges til grunn for godtgjørelse og betingelser når myndighetene pålegger vakttdeltakelse for selvstendig næringsdrivende. Det er et viktig prinsipp når selvstendig næringsdrivende pålegges vaktjenester, at det ligger avtaler til grunn. Ingen må dikteres betingelser for vakt. Det er heller ingen annen yrkesgruppe, meg bekjent, som har plikt uten å kunne forhandle.

Når det gjelder beordringsparagrafen, er det gledelig at en samlet komitee går inn for å endre departementets forslag på noen vesentlige punkter. Det er det offentlige veterinærvesen som skal ivareta behovet for en offentlig beredskap mot alvorlige sykdommer, samt kontrollere og bekjempe sykdommer som kan overføres fra dyr til mennesker. Derfor er det viktig å presisere at beordring til offentlig tjeneste bare må gjelde ved uforutsette hendelser hvor tungtveiende samfunnshensyn tilsier dette. Komiteen har gitt eksempler i merknadsform og mener det må foreligge krisesituasjoner, som f.eks. utbrudd av munn- og klovsyke og svinepest, og at det offentlige veterinærvesen ikke har kapasitet til å få rask kontroll over situasjonen.

Det er også gledelig at det er oppnådd enighet i komiteen om at eventuell beordring til offentlig tjeneste i krisesituasjoner skal baseres på avtaler mellom partene, som bestemmer godtgjørelse og andre vilkår.

Fremskrittspartiet forutsetter også at man først vurderer muligheten for kjøp av tjenester fra privatpraktiserende veterinærer før man går til det alvorlige skritt å beordre dyrehelsepersonell.

Morten Lund (Sp) (komiteens leder): Etter en rekordrask behandling i komiteen av en omfattende sak som regjeringer har brukt fem år på å forberede, foreligger nå resultatet. Det er en god og formålstjenlig lov, som regulerer viktige tjenester som trengs i hele landet. Jeg vil kalle den behandlingen som har skjedd, og de endringer som er gjort, en full seier for de yrkesgruppene som loven gjelder, og for dem som er avhengig av deres tjenester.

La meg først få kommentere det punktet det ble uenighet om i komiteen. Det gjelder spørsmålet om hvorvidt Stortinget skal fungere som voldgiftsnemnd. Slik det nå står, er det konsekvensen, selv om akkurat den betegnelsen er tatt ut av flertallets tekst. Dersom departementet og dyrehelsepersonellet ikke blir enige om vaktgodtgjørelsen, må noen tre inn og fastsette den. Når ikke annet er sagt, må det bli Stortinget. Det har Arbeiderpartiet, Høyre og Fremskrittspartiet blitt enige om. Jeg synes det er oppsiktsvekkende. Det er for smått for Stortinget å holde på med. Storkoalisjonen vil ha Stortinget som are-

na for å bestemme om godtgjørelsen skal være 35 eller 40 kr timen eller et annet beløp. Sentrumspartiene mener det greier seg med en vanlig voldgiftsnemnd for å fastsette satser for godtgjørelser som til sammen er på noen få millioner kroner. Jeg håper inderlig at det ikke blir ofte at Stortinget trer sammen som voldgiftsnemnd. Akkurat nå er det dårlig stemning i forholdet mellom veterinærene og statsråden. Det at veterinærene nå har fått medhold i alle krav, bidrar kanskje til et mindre behov for at Stortinget trer inn som meglingsinstans. Å stå uten tjenester, muligheten for at det skal være streik blant dyrehelsepersonellet, er en totalt uholdbar situasjon.

Lovforslaget manglet det formål at staten har ansvar for at det finnes et godt tjenestetilbud over hele landet til enhver tid. Det er nå på plass. Uten slik lovfesting fryktet mange dårligere dekning av fagpersoner i enkelte områder. Det ville medført mer kostbare tjenester for dyreeierne og lengre tid for syke dyr kunne få hjelp.

Veterinærforeningen har reagert sterkt på at privatpraktiserende skulle pålegges vaktplikt natt og i helger uten å ha en forhandlingsrett når kompensasjonen skal fastsettes. Departementet foreslo at statsråden bare skulle drøfte saken med foreningen og selv fastsette satsene og vilkårene dersom det ikke ble enighet. Statsråden har begrunnet dette med at dette systemet trengs for å unngå at budsjettposten overskrides. Jeg må få minne om at komiteen tidligere har sagt at denne yrkesgruppen skal ha godtgjørelse for vakt på linje med sammenlignbare grupper. Da må selvsagt budsjettposten tilføres ekstra midler når det trengs. Det skal ikke være slik at budsjettposten er fast, og at vaktgodtgjørelser blir regulert ut fra hva det er råd til. Nå er en reell forhandlingsrett sikret med en ankeinstans som ingen andre yrkesgrupper har.

Lovforslaget gav romslige muligheter for å beordre personell til tjeneste utenfor sitt eget praksisområde. Nå blir denne mulighet vesentlig redusert. Bare ved krisesituasjoner skal beordring kunne brukes. Rutinemessige oppgaver gir ikke grunnlag for beordring. I første runde ble bl.a. de omfattende EØS-prøvetakingene, som i dag utgjør en vesentlig del av distriktsveterinærenes arbeid, nevnt som mulig beordringsgrunn. Det har nå komiteen ryddet unna.

Karin Andersen (SV): SV støtter proposisjonen og forslagene, men vi føler at debatten rundt forhandlingsinstituttet og hvordan man skal håndtere situasjoner der man ikke oppnår enighet, er litt uklar. Jeg føler at den uklarheten er til stede både overfor det forslaget som sentrum fremmer, og også litt overfor det forslaget som flertallet har.

Forskjellen på en sak som dette og f.eks. jordbruksoppkjøret, som det er sammenlignet med, er at det er vanskelig å se at de yrkesgruppene som kommer inn under jordbruksoppkjøret, er pålagt den samme plikten til å utføre en tjeneste som veterinærene blir etter denne loven. Etter en forhandling skal man gå til Stortinget som en slags voldgift, eller man bringer oppkjøret inn i budsjettene, og forskjellen er at man her har en plikt til å gjøre en jobb. Når man er bonde, har man ikke den samme

plikten – storting eller regjering kan jo ikke pålegge en bonde å være bonde. Så sann sett synes jeg at vi har en annen situasjon. Men samtidig er det riktig at det heller ikke er noen god ordning å opprette et voldgiftsinstitutt, som vi egentlig ikke vet hvordan skulle fungere. Et slikt institutt må i så fall være departementet, som har en penge-sum som de kan forvalte i forhold til en slik ny for-handlingsrunde eller et resultat av en voldgiftssituasjon. Jeg kunne tenke meg at statsråden litt tydeligere klargjør en slik situasjon. Man kan selvfølgelig gå til Stortinget med et ønske om en større bevilgning hvis staten kommer fram til en forhandling der budsjettet økes, men i situasjoner der det ikke oppnås enighet, er det litt utydelig for SV – det kan også komme av at vi ikke er med i næringskomiteen og ikke har fått deltatt så nøye i debatten, og det pågår litt andre ting for tiden, så det er vanskelig å sette seg så grundig inn i alle saker til enhver tid. Men fra mitt ståsted er det en utydelighet som jeg ikke helt finner ut av, spesielt knyttet til den plikten som veterinærene får, som jeg mener er vesentlig annerledes enn det avtale-forholdet som eksisterer mellom myndighetene og land-bruket gjennom jordbruksforhandlingene.

Statsråd Bjarne Håkon Hanssen: Jeg noterer med tilfredshet at næringskomiteen har sluttet seg til Regje-ringens forslag om å tilpasse lovregulering av dyrehelse-arbeidet til dagens og morgendagens behov. Blir lovfor-slaget nå vedtatt i tråd med innstillingen til flertallet i ko-miteen, er det lagt et godt grunnlag for modernisering av dyrehelsearbeidet. Jeg ønsker å komme i gang med den-ne moderniseringen umiddelbart.

Lovforslaget er sluttsteinen i et årelangt arbeid for å modernisere veterinærvesenet i Norge. I fjor behandlet Stortinget St.prp. nr. 54 for 1999-2000, Om faglige, juri-diske og økonomiske rammer for dyrehelseforvaltningen og virksomheten til veterinærer og annet dyrehelseperso-nell. Denne la premissene for organisering og bruk av det offentlige veterinærvesenet. Den loven som behandles i dag, er først og fremst en profesjonslov som beskriver vilkårene for autorisasjon av dyrehelsepersonell, her-under veterinærer, og fastsetter de rettigheter og plikter som følger av dette. Etter min mening har vi gjennom det nye regelverket skaffet ryddighet i hva staten skal ta seg av, og hva som bør overlates til privatpraktiserende dyre-helsepersonell og dyreeiere.

Lovforslaget legger stor vekt på å modernisere be-stemmelsene om de pliktene og rettighetene som følger med autorisasjon eller lisens.

Både ved Universitetet i Bergen og ved Universitetet i Tromsø/Norges fiskerihøgskole er det i løpet av de siste ti årene utdannet fiskehelsebiologer som har kompetanse til å arbeide med fiskehelse spørsmål. I dag arbeider et stort antall personer med private og offentlige oppgaver innen helsearbeid i oppdrettsnæringen. De fleste av dem er veterinærer, men det er også et betydelig antall fiske-helsebiologer. Fiskehelsebiologene gis rett til å rekvirere legemidler til akvatiske dyr, med unntak av sjøpattedyr. Denne bestemmelsen kan imidlertid ikke tre i kraft før EUs regelverk tillater det.

Etter min mening er det nå grunnlag for en forsvarlig beredskapsordning som dekker både offentlige og priva-te behov. I fjor ble det etablert offentlig beredskapsvakt på alle nivåer i Statens dyrehelsetilsyn. I det lovforslaget som behandles i dag, er det fra statens side lagt til rette for en vaktordning over hele landet for behandling av syke dyr. Disse ordningene er et resultat av en bred poli-tisk prosess, der alle syn er blitt hørt. Når Stortinget nå har fastsatt lovbestemmelsene for offentlig og klinisk vakt, regner jeg med at alle parter ser det som sin oppga-ve å bidra til en effektiv oppfølging.

Det har vært mye oppmerksomhet rundt de økonomis-ke betingelsene for klinisk veterinærsvakt. Etter forslaget fra flertallet i næringskomiteen skal departementet inngå avtale med yrkesorganisasjonene etter forhandlinger om organisering og gjennomføring av vaktene samt om godtgjøring/tilskudd for deltakelse. Dette synes jeg er en god løsning, og jeg vil sørge for at det blir utarbeidet for-skrift om gjennomføring av denne bestemmelsen så raskt som mulig. Det må forhandles både om rammen for til-skuddsordningen hvert år og om fordelingen av midlene. Forhandlingene må samordnes med den ordinære bud-sjettprosessen. De økonomiske rammer er det Stortinget som har ansvar for å fastsette, også for bevilgninger til klinisk veterinærsvakt.

Jeg vil invitere yrkesorganisasjonene til å gjenoppta drøftingene om fordelingen av de midlene som står igjen på årets budsjett for klinisk vakt, samtidig som forhand-lingene om neste års budsjett bør starte umiddelbart av hensyn til budsjettprosessen. Jeg har merket meg at nær-ingskomiteens flertall ikke har merknader til departe-mentets oppfølging av vaktordningen for 2001.

Jeg føler meg trygg på at demokratiske rettigheter blir ivarettatt på en tilfredsstillende måte i den prosedyren som jeg her har skissert, og jeg vil som sagt komme til-bake til detaljene. Jeg forutsetter også at yrkesorganisa-sjonene og de enkelte berørte yrkesutøverne følger de budsjettvedtakene Stortinget fatter. Jeg ønsker nå at det kan bli ro rundt denne saken, slik at vi alle bruker krefte-ne på å sørge for god dyrehelse og godt dyrevern i dette landet. Dette vil være et viktig bidrag til produksjon av trygge matvarer.

Presidenten: Det blir replikkordskifte.

Morten Lund (Sp): Jeg føler behov for å høre litt mer om hva som skjer hvis det ikke blir enighet i de fore-stående forhandlingene, om den ene part etterpå da kan si at det er likevel jeg som bestemmer, selv om vi har for-handlet. Det er ikke det jeg legger i ordet «forhandlin-ger» i hvert fall. Det må finnes noen som ikke har vært med i de forhandlingene, som skal kunne avgjøre en kon-flikt. Vil det være slik at den ene part, altså veterinærene, vil ha streikerett og rett og slett kunne si at inntil det er blitt enighet bruker vi den? På hvilken måte skal en slik konflikt eventuelt avblåses, hvis det er slik at det rett og slett trengs en tilleggsbevilgning fra Stortinget for at de-partementet/statsråden skal kunne si at vi imøtekommer deres krav?

Jeg har forstått det slik at det som nå har vært av drøftinger rundt vaktordningen og organiseringen av den, og etterfølgende fastsettelse av beløp som kompensasjon for vakt, har skjedd på den måten at det rett og slett ikke har blitt enighet, men det har heller ikke blitt en konflikt som har gått ut over dyreeierne. Jeg håper at dette blir gjennomført slik at vi er sikre på at ikke beredskapen, vaktordningene som skal ta vare på dyrehelsen, rett og slett forsvinner i enkelte perioder i enkelte deler av landet.

Statsråd Bjarne Håkon Hanssen: Som jeg sa i mitt innlegg, skal det nå utarbeides en forskrift om dette, hvor man må ta detaljene i hvordan systemet skal bygges opp. Men det som komiteen er opptatt av, er jo ekte forhandlinger mellom yrkesorganisasjonene og staten. Og det vil være mitt utgangspunkt at vi nå umiddelbart skal starte en prosess som handler om ekte forhandlinger mellom staten og yrkesorganisasjonene med sikte på godtgjøring i forbindelse med det å gjennomføre klinisk vakt. Da skal det altså forhandles om både rammer og om hvordan rammene skal disponeres. Og da vil utgangspunktet være at det bør være i begge interesser å prøve å komme fram til enighet. Men så er det selvfølgelig også slik at dette handler bl.a. om penger, om hvor mye penger man skal kunne bruke på å gi tilskudd eller godtgjørelse til selvstendig næringsdrivende som gjennomfører klinisk vakt. Hvis man ikke greier å bli enig selv med det utgangspunktet som ligger i ønsket om å bli enig, så er det jo slik at penger i dette samfunnet bevilges av Stortinget, og da må man jo legge fram for Stortinget den situasjonen som eventuelt har oppstått, og så får Stortinget, som i alle andre sammenhenger, fatte endelig vedtak. Alternativet til en slik løsning måtte jo være at Stortinget delegerer bort sin myndighet på dette området og sier at fastsettelse av godtgjørelse til denne type vaktordning skal fattes av en nemnd som ikke er underlagt verken regjering eller dette hus.

Morten Lund (Sp): Det var merkelig å høre at Stortinget delegerer bort sin myndighet til å bevilge penger hvis en sier at det skal opprettes en voldgiftsnemnd som skal bestemme godtgjørelsen her. Det er jo det som skjer i lønnsoppgjør for statsansatte f.eks. Blir det en voldgift og lønnen til lærerne øker, så må det etterbevilges penger. Det er slik på en rekke områder, og det er ikke noe nytt. Det motsatte er at en sier at her er det bevilget en sum ut fra det som måtte finnes av kunnskap, og det skal strekke til uansett. Jeg synes det er en merkelig situasjon.

Det Stortinget har sagt, er at godtgjørelsen for den ulempen det er å ha vakt, skal være på samme linje for denne yrkesgruppen som for andre. Det regnestykket må da settes opp, og godtgjørelsen må bli slik: Er det svært mange døgn uten utrykning for personalet, blir det en større sum enn om det er færre døgn uten utrykning. For de gangene det er nok å gjøre, blir godtgjørelsen for å ha vakt betalt gjennom jobbforholdet.

Jeg synes det er merkelig hvis det er slik at statsråden nå fastholder noe annet enn det som er lagt til grunn av flertallet. Jeg tror det var en enstemmig komite som sa at

størrelsen på godtgjørelsen skal være på linje med det som andre får. Og da var det underforstått at da må det bevilges de kronene som trengs for å dekke dette.

Statsråd Bjarne Håkon Hanssen: Det er i og for seg riktig at hovedavtalen for staten har bestemmelser om at ansatte i staten skal ha et framforhandlet system som går på voldgift.

Vi snakker ikke her om ansatte i staten, vi snakker om private næringsdrivende, som skal ha et tilskudd, en godtgjørelse, for å utføre oppgaver knyttet til klinisk vakt. Så det jeg sa i mitt svar på den første replikken fra Morten Lund, står jeg fast ved, at i så fall måtte Stortinget ha valgt å si at når det gjelder denne økonomiske bevilgningen, delegerer man myndighet – gjennom lov – til en nemnd. Det har flertallet ikke sluttet seg til.

Jeg har selvfølgelig merket meg at Stortinget er opptatt av at det skal være en korrekt godtgjørelse for denne vakten. Stortinget vil hvert eneste år få anledning til å ta stilling til hvorvidt man mener statsråden etterlever dette eller ikke, enten ved at man gjennom budsjettet gir beskjed om at man er kommet fram til en avtale om denne godtgjørelsen, eller at man – forhåpentligvis unntaksvis – ikke har greid å komme fram til en avtale. Hvert eneste år kan Stortinget etterprøve hvorvidt statsråden har fått med seg det næringskomiteen har ment om hva størrelsen på dette vakttilskuddet skal være.

Presidenten: Flere har ikke bedt om ordet til replikk. Flere har heller ikke bedt om ordet til sak nr. 1. (Votering, se side 618)

S a k n r . 2

Innstilling frå næringskomiteen om lov om endringer i lov 21. januar 2000 nr. 7 om kornforvaltning m.v. (Innst. O. nr. 87 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 69 (2000-2001))

Presidenten: Etter ønske fra næringskomiteen vil presidenten foreslå at debatten blir begrenset til 50 minutter, og at taletiden blir fordelt slik på gruppene:

Arbeiderpartiet 10 minutter, de øvrige grupper 5 minutter hver og én av de uavhengige representantene 5 minutter.

Videre vil presidenten foreslå at det ikke blir gitt anledning til replikker etter de enkelte innlegg, og at de som måtte tegne seg på talerlisten utover den fordelte taletid, får en taletid på inntil 3 minutter. – Det anses vedtatt.

Ingen har bedt om ordet.

Ønsker representanten Gabrielsen å framsette et forslag?

Ansgar Gabrielsen (H): Jeg vil takke presidenten for hans årvåkenhet.

Jeg fremmer herved Høyres forslag, som er inntatt på side 3 i innstillingen.

Presidenten: Ansgar Gabrielsen har tatt opp det forslag han refererte til.

Flere har ikke bedt om ordet til sak nr. 2.
(Votering, se side 623)

S a k n r . 3

Innstilling fra næringskomiteen om lov om endring i lov 20. desember 1974 nr. 73 om dyrevern (Innst. O. nr. 88 (2000-2001), jf. Ot.prp. nr. 74 (2000-2001))

Presidenten: Ingen har bedt om ordet.
(Votering, se side 624)

Etter at det var ringt til votering i 5 minutter, uttalte **presidenten:** Odelstinget skal da votere i sakene nr. 1–3.

Votering i sak nr. 1

Presidenten: Under debatten har Randi Karlstrøm på vegne av Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre satt fram det forslaget som er inntatt i innstillingen.

Dessuten har Erling Brandsnes på vegne av Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen satt fram forslag nr. 2, som er omdelt i salen. Dette forslaget er en rettelse av § 26, og presidenten foreslår at forslaget tas opp til behandling selv om det er innlevert etter den reglementsbestemte tid. – Det anses vedtatt.

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

l o v
om veterinærer og annet dyrehelsepersonell

Kapittel 1 Formål, definisjoner og virkeområde

§ 1 Lovens formål

Lovens formål er å bidra til at dyrehelsepersonell utøver forsvarlig virksomhet og dermed bidrar til god dyrehelse, forsvarlig dyrevern, trygg mat og ivaretagelse av miljøhensyn.

Staten har det overordnede ansvaret for å sikre en landsdekkende dyrehelsetjeneste.

§ 2 Definisjoner

Med dyrehelsepersonell forstås i denne loven personer som har autorisasjon eller lisens etter §§ 4 og 5.

Med akvatiske dyr forstås i denne loven vannlevende dyr, herunder sjøpattedyr, samt kjønnsprodukter, hvile- og forplantningsstadier av vannlevende dyr.

§ 3 Lovens virkeområde

Loven gjelder for dyrehelsepersonell i riket.

Kongen kan gi forskrifter om lovens anvendelse på Svalbard og Jan Mayen, og kan fastsette særlige regler under hensyn til de stedlige forhold.

Kapittel 2 Autorisasjon, lisens og andre godkjenninger

§ 4 Autorisasjon

Rett til autorisasjon som veterinær (dyrlege) og fiskehelsebiolog har den som dokumenterer relevant eksamen ved norsk universitet eller vitenskapelig høgskole.

Rett til autorisasjon har også den som har avlagt utenlandsk eksamen som er anerkjent etter avtale om gjensidig godkjenning etter § 6.

Autorisasjon som veterinær eller fiskehelsebiolog kan også gis den som har utenlandsk eksamen som departementet anerkjenner som faglig jevngod, eller som på annen måte godtgjør å ha nødvendig kyndighet. Departementet skal først innhente uttalelser fra norsk universitet eller vitenskapelig høgskole.

Departementet kan ved forskrift fastsette at andre enn de personellgruppene som omfattes av foregående ledd, kan gis autorisasjon.

Autorisasjon gis etter søknad. Søkeren må være under 75 år og ellers være skikket.

Departementet kan gi nærmere forskrifter om praktisk tjeneste, tilleggsutdanning og krav om skriftlig løfte som vilkår for å få autorisasjon.

§ 5 Lisens

Den som ikke fyller vilkårene for å få autorisasjon, kan i stedet gis lisens etter søknad. Departementet kan fastsette at en lisens skal være begrenset i tid, til bestemt stilling, til utførelse av praktisk tjeneste som omtalt i § 4 siste ledd, til visse undersøkelses- eller behandlingsmåter eller knyttet til andre vilkår og innskrenkninger.

Lisens kan også gis til dyrehelsepersonell med utenlandsk eksamen som er anerkjent etter avtale om gjensidig godkjenning etter § 6.

Autorisert dyrehelsepersonell som godtgjør at de er skikket til fortsatt å utøve forsvarlig virksomhet etter nådd aldersgrense, kan gis lisens.

Departementet gir nærmere forskrifter om betingelsene for å få lisens og de vilkårene som kan knyttes til den.

§ 6 Internasjonale avtaler

Autorisasjon, lisens og andre godkjenninger kan gis etter gjensidig avtale med fremmed stat. Departementet kan ved forskrift gi nærmere regler om autorisasjon, lisens og godkjenninger av dyrehelsepersonell på grunnlag av utenlandsk utdanning.

§ 7 Grensepraksis

Autoriserte veterinærer som driver praksis i Sverige og Finland i veterinærdistrikter som grenser til Norge, kan i særlige tilfeller yte veterinære tjenester i tilgrensede norsk veterinærdistrikt uten autorisasjon eller lisens fra departementet.

§ 8 Godkjenning av spesialister

Departementet kan gi forskrifter om vilkår for godkjenning av spesialister innen avgrensede fagområder.

§ 9 Myndighet til å gi autorisasjon, lisens og andre godkjenninger

Autorisasjon, lisens og godkjenning av spesialister gis av departementet eller den departementet bemyndiger.

§ 10 Avslag på søknad om autorisasjon, lisens eller andre godkjenninger

Dersom det foreligger forhold som gir grunnlag for tilbakekall etter § 35, kan departementet eller den departementet bemyndiger avslå søknad om autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenning.

§ 11 Aldersgrense og fraskrivelse av autorisasjon, lisens og spesialistgodkjenning

Autorisasjon, lisens og spesialistgodkjenning i medhold av denne loven opphører når innehaveren fyller 75 år, jf. § 5 tredje ledd, men retten til å benytte yrkesbetegnelsen beholdes etter nådd aldersgrense.

Autorisasjon, lisens og spesialistgodkjenning gitt i medhold av denne loven kan fraskrives ved innlevering av dokumentet til departementet.

Kapittel 3 Dyrehelsepersonells plikter og rettigheter

§ 12 Dyrehelsepersonells plikter

Dyrehelsepersonells plikter innen sitt fagområde er

1. å arbeide for velferd og sunnhet hos dyr, herunder viltlevende dyrebestander,
2. å medvirke til etisk og miljømessig forsvarlig dyrehold,
3. å verne samfunnet mot fare og skader forårsaket av dyresjukdommer eller av næringsmidler og produkter av animalsk opprinnelse.

§ 13 Virkninger av autorisasjonsforholdet m.m.

Den som har autorisasjon eller lisens etter denne loven, kan utøve slik virksomhet som utdanningen kvalifiserer til innen de rammene denne og andre relevante lover setter.

Innehaver av autorisasjon eller lisens har plikt til å utøve sin virksomhet på en faglig forsvarlig måte.

Departementet kan i medhold av § 5 knytte vilkår til lisens og herunder bestemme at innehaver skal være underlagt tilsyn av annet dyrehelsepersonell.

§ 14 Nødhjelp

Dyrehelsepersonell plikter snarest mulig å yte den hjelp vedkommende evner – personlig eller ved stedfortreder – når det etter tilgjengelige opplysninger må antas at øyeblikkelig hjelp er påtrengende nødvendig. Plikten faller bort ved gyldig forfall eller ved at hjelp i tide blir ytt av annet dyrehelsepersonell.

For den hjelp dyrehelsepersonell har ytt etter foregående ledd, kan hun eller han kreve en passende godtgjørelse fra staten, dersom hun eller han ikke etter krav får betaling av rekvirenten eller den som har betalingsplikten.

§ 15 Bruk av medhjelper

Dyrehelsepersonell kan i sin virksomhet la seg bistå av annet personell forutsatt at det gis tilstrekkelig instruksjon og føres tilsyn. Den som overlater utførelse av oppgaver til andre, skal påse at vedkommende har de kvalifikasjonene som kreves for forsvarlig utførelse av oppgavene.

Departementet kan gi nærmere forskrifter om dyrehelsepersonells bruk av medhjelper.

§ 16 Bruk av beskyttet tittel

Bare den som har autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenning i medhold av denne loven har, med det unntaket som fremgår av § 11, rett til å benytte slik tittel som er fastsatt for vedkommende gruppe av dyrehelsepersonell.

Andre må ikke benytte titler eller annonsere virksomhet på en slik måte at det gir eller er egnet til å gi inntrykk av at vedkommende har en bestemt autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenning.

§ 17 Rekvirering av legemidler til dyr

Bare veterinærer kan rekvirere reseptpliktige legemidler til dyr.

Uten hinder av første ledd kan fiskehelsebiologer rekvirere reseptpliktige legemidler til akvatiske dyr, unntatt sjøpattedyr.

Departementet kan helt eller delvis forby rekvirering av bestemte legemidler til dyr. Den samme retten har det departementet som helselovgivningen hører under.

Det departementet som helselovgivningen hører under gir alminnelige bestemmelser om utstedelse av resept og kan fastsette at resept på spesielt nevnte legemidler skal oppbevares på apotek til ettersyn for dyrehelsemyndighetene som ledd i offentlig tilsyn med forsvarlig virksomhet.

Apotek som har grunn til å tro at dyrehelsepersonell misbruker bedøvende midler eller rekvirerer legemidler det er forbud mot å rekvirere, skal uten hinder av sin taushetsplikt gi melding om dette til dyrehelsemyndighetene.

Departementet kan gi nærmere forskrifter om rekvirering forbeholdt dyrehelsepersonell med spesialkompetanse, og om rekvirering til bruk i eget praksisområde.

§ 18 Om medisinsk behandling av dyr og bruk av bestemte metoder m.m.

Bare den som er veterinær kan

1. behandle dyr som det er grunn til å tro er angrepet av smittsom sykdom eller som har sykdom hvis behandling krever veterinærmedisinsk kyndighet,
2. nytte undersøkelses- og behandlingsmetoder som krever spesiell kyndighet i forbindelse med diagnostisering, forebygging og behandling av sykdom hos dyr. Til slike metoder regnes operative inngrep, injeksjoner og annen perforering av hud eller slimhinne,
3. iverksette fullstendig eller lokal bedøvelse,
4. bruke reseptpliktige legemidler til behandling av dyr,

5. forestå kjøttkontroll.

Fiskehelsebiologene kan behandle smittsomme og andre sjukdommer etter bestemmelsene i første ledd, punktene 1-4, men bare hos akvatiske dyr unntatt sjøpatedyr.

Bestemmelsene i denne paragrafen er ikke til hinder for at dyrehelsepersonell kan nytte medhjelper jf. § 15. Dyreeier kan etter instruksjon fra dyrehelsepersonell foreta medisinsk behandling av egne dyr med legemidler som kun er beregnet brukt av dyrehelsepersonell. Departementet kan gi forskrifter om bruk av legemidler på dyr.

Departementet kan i forskrift fastsette nærmere regler for immobilisering av dyr. Uten hinder av første ledd pkt. 3 kan departementet tillate at andre enn veterinær kan utføre dette i spesielle tilfeller.

§ 19 Tillatelse til eller forbud mot bruk av bestemte metoder etc.

Departementet kan ved forskrift fastsette at nærmere bestemte hjelpemidler, undersøkelses- og behandlingsmetoder kan nyttes bare av dyrehelsepersonell som har autorisasjon eller lisens etter denne loven.

Departementet kan ved forskrift fastsette at spesielle hjelpemidler, undersøkelses- og behandlingsmetoder kan nyttes bare av autorisert dyrehelsepersonell etter særskilt tillatelse fra departementet. Departementet kan også forby bruk av bestemte undersøkelses- og behandlingsmetoder.

§ 20 Hovedregel om taushetsplikt

Dyrehelsepersonell og deres medhjelpere skal hindre at andre får adgang eller kjennskap til opplysninger som han eller hun har fått i sin virksomhet om

1. noens personlige forhold eller
2. driftsmessige forhold som det vil være av konkurransemessig betydning å hemmeligholde av hensyn til den som opplysningene angår.

Vedkommende kan heller ikke utnytte slike opplysninger i egen virksomhet eller i tjeneste eller arbeid for andre.

Også enhver annen som omhandles i denne lov, har taushetsplikt om opplysninger nevnt i første ledd, i den grad vedkommende har fått kjennskap til opplysningene gjennom dyrehelsepersonell.

§ 21 Begrensninger i taushetsplikten

Taushetsplikten etter § 20 er ikke til hinder for

1. at opplysninger gjøres kjent for den opplysningene direkte gjelder, eller for andre i den grad den som har krav på taushetsplikt, samtykker,
2. at opplysninger gis den som fra før er kjent med opplysningene,
3. at opplysninger gis når ingen berettiget interesse tilsier hemmelighold,
4. at opplysninger gis videre når behovet for beskyttelse må anses ivaretatt ved at individualiserende kjennetegn er utelatt,
5. at opplysninger gis videre når tungtveiende private eller offentlige interesser gjør det rettmessig å gi opplysningene videre, eller

6. at opplysningene gis videre etter regler fastsatt i lov eller i medhold av lov når det er uttrykkelig fastsatt eller klart forutsatt at taushetsplikt ikke skal gjelde.

§ 22 Opplysninger til dyreeier

Dyrehelsepersonell skal uoppfordret gi dyreeieren eller dennes representant, opplysninger om undersøkelsesmetoder, diagnoser og aktuelle behandlingsalternativer og prognose. Videre skal eieren informeres om mulig risiko og bivirkning som undersøkelsen eller behandlingen medfører. Dersom det i tilknytning til undersøkelsen eller behandlingen oppstår skade eller komplikasjoner, skal dyreeieren informeres om dette. Opplysninger skal gis i en forståelig form og ut fra dyreeierens forutsetninger.

§ 23 Forsvarlig virksomhet

Dyrehelsepersonell plikter å utøve sin virksomhet forsvarlig og skal herunder

1. holde sine relevante faglige ferdigheter og kunnskaper ved like,
2. være bevisst egne faglige begrensninger,
3. sikre kvaliteten på sine tjenester og påse at virksomheten og tjenestene planlegges og utføres i samsvar med allment aksepterte faglige og etiske normer og krav fastsatt i medhold av lov eller forskrift,
4. dersom pasientenes tilstand krever spesiell behandling som en ikke behersker selv, henvise dyreeieren til annet dyrehelsepersonell som har nødvendig kyndighet og utstyr og
5. gjøre seg kjent med de reglene som gjelder og følge de bestemmelsene som er gitt for utøvelse av egen virksomhet.

Departementet kan gi forskrifter med nærmere krav til hvordan virksomheter skal drives.

§ 24 Om ordnede opptegetninger, meldinger, rapporter og innsyn i journal

Dyrehelsepersonell plikter å melde fra til offentlige veterinærmyndigheter om bostedsadresse, om de driver privat virksomhet og om utgangspunktet for denne virksomheten.

Dyrehelsepersonell skal føre ordnede opptegetninger over sin virksomhet. Opptegetningene skal føres i samsvar med god yrkesskikk og skal inneholde fullstendige opplysninger om pasienter og deres behandling, samt opplysninger som er nødvendige for å oppfylle melde- og rapporteringsplikten etter tredje ledd. Opptegetningene kan kreves framlagt som bevis i en rettsak eller administrativ sak om vedkommendes virksomhet.

Dyrehelsepersonell skal avgi de rapportene og meldingene som offentlige dyrehelsemyndigheter bestemmer.

Dyrehelsepersonell skal gi dyrehelsemyndighetene adgang til virksomhetens lokaler og gi alle de opplysningene som anses påkrevet for utøvelsen av tilsyn med dyrehelsepersonells virksomhet. Dyrehelsepersonell skal, uten hinder av taushetsplikten, utlevere de dokumenter, lyd- og bildeopptak og lignende som kreves av tilsynsmyndigheten.

En dyreeier har rett til selv eller ved en representant han utpeker å gjøre seg kjent med egne dyrs journal med vedlegg. Etter anmodning har dyrehelsepersonell plikt til å låne ut eller utlevere journal med vedlegg til annen dyreklinikk eller annet dyrehelsepersonell når dette anses nødvendig for videre behandling av pasient.

Departementet kan gi forskrifter om bestemmelsene i denne paragrafen.

§ 25 Sikkerhetsstillelse

Dyrehelsepersonell som vil utøve privat virksomhet, skal stille sikkerhet for det ansvar de kan pådra seg i sin virksomhet. Forsikringen skal også omfatte skade voldt av eventuelle arbeidstakere.

Departementet kan gi nærmere forskrifter om hvor stor sikkerhet som bør kreves.

Presidenten: Sakens ordfører har gjort oppmerksom på en feil i § 1. I første ledd skal formuleringen «§ 1 Lovens formål skal lyde:» utgå.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling – med de foretatte rettelser – bifaltes enstemmig.

Videre var innstillet:

§ 26

1. Det skal etableres klinisk vakt for dyrehelsepersonell i alle deler av landet. Vakt-deltagelse baseres på frivillighet, og departementet inngår avtale med yrkesorganisasjonene etter forhandlinger om organisering og gjennomføring av vaktene samt om godtgjøring/tilskudd for deltagelse.
2. Departementet kan, hvis det gjennom frivillige ordninger ikke er mulig å dekke opp den kliniske vakt-tjenesten, bestemme at praktiserende dyrehelsepersonell skal delta i den kliniske vakten på det stedet de utfører sin virksomhet i henhold til betingelser avtalt med yrkesorganisasjonene. Plikt til å delta i vakt begrenses i forhold til type praksis den enkelte yrkesutøver driver daglig. Plikten til å delta i vakt faller bort ved gyldig forfall, og det må tas hensyn til praktiserende dyrehelsepersonells behov for ordnet fritid.
3. Det opprettes en nemnd for å håndtere situasjoner hvor det ikke oppnås enighet ved forhandlinger om vilkår og godtgjøring for deltagelse i vakt og ved beordring til offentlig tjeneste.

Presidenten: Her foreligger det to forslag. Det er forslag nr. 2, fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen, som erstatter innstillingens § 26. Forslaget lyder:

«§ 26 Om klinisk vakt

1. Det skal etableres klinisk vakt for dyrehelsepersonell i alle deler av landet. Vakt-deltagelse baseres på frivillighet, og departementet inngår avtale med yr-

kesorganisasjonene etter forhandlinger om organisering og gjennomføring av vaktene samt om godtgjøring/tilskudd for deltagelse.

2. Departementet kan, hvis det gjennom frivillige ordninger ikke er mulig å dekke opp den kliniske vakt-tjenesten, bestemme at praktiserende dyrehelsepersonell skal delta i den kliniske vakten på det stedet de utfører sin virksomhet i henhold til betingelser avtalt med yrkesorganisasjonene. Plikt til å delta i vakt begrenses i forhold til type praksis den enkelte yrkesutøver driver daglig. Plikten til å delta i vakt faller bort ved gyldig forfall, og det må tas hensyn til praktiserende dyrehelsepersonells behov for ordnet fritid.
3. Departementet kan gi nærmere forskrift om gjennomføringen av bestemmelsene i denne paragrafen.»

Det er dessuten et avvikende forslag fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre til nr. 3. Forslaget lyder: «I lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell skal § 26 nr. 3 lyde:

§ 26 nr. 3:

Det opprettes en nemnd for å håndtere situasjoner hvor det ikke oppnås enighet ved forhandlinger om vilkår og godtgjøring for deltagelse i vakt og ved beordring til offentlig tjeneste.»

Forslag nr. 2 til § 26 nr. 1 og 2, som er likelydende med innstillingen, tas opp til votering.

V o t e r i n g :

Forslaget fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen til § 26 nr. 1 og 2 bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteses så over § 26 nr. 3, alternativt mellom forslag nr. 2, fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen, og forslaget fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre.

V o t e r i n g :

Ved alternativ votering mellom forslaget fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen og forslaget fra Kristelig Folkeparti, Senterpartiet og Venstre bifaltes forslaget fra Arbeiderpartiet, Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen med 51 mot 20 stemmer.

(Voteringsutskrift kl. 13.52.03)

Videre var innstillet:

§ 27 Beordring i krisesituasjoner skal lyde:

I alvorlige krisesituasjoner kan departementet, eller den departementet bemyndiger, pålegge praktiserende dyrehelsepersonell plikt til å utføre offentlige tjenester etter avtalt godtgjørelse. Beordringen skal være for så kort tid som mulig. Plikten faller bort ved gyldig forfall.

§ 28 Utstedelse av faglige attester og erklæringer

En attestutsteder må være varsom, nøyaktig og objektiv. Dokumentet skal være korrekt og bare inneholde opplysninger som er nødvendige for formålet. Dyrehelsepersonell som er inhabile etter forvaltningsloven § 6, skal ikke utstede attest eller lignende erklæring.

§ 29 Bortfall av rett til å utøve virksomhet der dyrehelsepersonell opptrer som apoteker eller apotekbestyrer

Dyrehelsepersonell med rekvireringsrett til legemidler, har ikke rett til å utøve sin virksomhet i den tid vedkommende er apoteker eller apotekbestyrer.

Kapittel 4 Det veterinærmedisinske rettsråd

§ 30 Rådets oppnevning og sammensetning

Det oppnevnes et veterinærmedisinsk rettsråd med 7 medlemmer, som med personlige varamedlemmer oppnevnes av departementet for en periode på 5 år. Leder og nestleder oppnevnes av departementet. Ett av medlemmene med varamedlem skal være jurist. Av de øvrige seks medlemmene skal fire være dyrehelsepersonell i vitenskapelige stillinger innen relevante fagområder og to har erfaring fra klinisk praksis. De to sistnevnte oppnevnes etter forslag fra yrkesorganisasjonene. Ved oppnevningen skal det tas hensyn til at de forskjellige grenene av veterinærmedisinen blir best mulig representert.

Rådet kan innhente uttalelser fra eller tilkalle sakkynndige når den nødvendige kompetansen ikke finnes blant rådets medlemmer.

Departementet tilsetter rådets sekretær.

§ 31 Rådets oppgaver

Rådet skal være rådgiver for veterinærmyndighetene i disiplinærsaker, saker om forsvarlig virksomhet, saker av veterinærmedisinsk art og dyrevernspørsmål. Rådet kan også ta opp saker av eget tiltak.

Rådet skal stå til disposisjon for retten, påtalemyndigheten, offentlige forsvarere og oppnevnte sakkynndige i veterinærmedisinske spørsmål og dyrevern i forbindelse med sivile saker og straffesaker.

Rådet kan avgi uttalelser og foreta undersøkelser for forsikringsselskaper og andre i saker om forsikring av dyr, dyrehelsepersonells ansvar, handelstvister og andre saker av veterinærmedisinsk eller dyrevernmessig art. Det betales i disse tilfelle et gebyr etter en norm som departementet fastsetter.

Departementet kan fastsette nærmere bestemmelser om arbeidsform og ytterligere arbeidsoppgaver.

§ 32 Rådets innsynsrett i journaler m.v.

Dyrehelsepersonells journal med vedlegg og øvrige dokumenter om saker som behandles av Det veterinærmedisinske rettsråd, skal på forespørsel forelegges rådet.

§ 33 Godtgjørelse

Rådets leder, medlemmer og sekretær, samt tilkalt sakkynndige gis godtgjørelse etter satser fastsatt av departementet.

Kapittel 5 Straff og andre sanksjoner

§ 34 Advarsel

Den regionale dyrehelsemyndigheten (fylkesveterinæren) kan gi advarsel til dyrehelsepersonell som forsettlig eller uaktsomt overtrer plikter etter denne loven eller bestemmelser gitt i medhold av den, hvis pliktbruddet er egnet til å medføre fare for sikkerheten i dyrehelsetjenesten eller til å påføre dyreeier store belastninger og dyr unødig lidelse. Tilsvarende gjelder hvis dyrehelsepersonell har utvist atferd som er egnet

til å svekke tilliten til deres yrkesgruppe. Advarsel er enkeltvedtak etter forvaltningsloven.

§ 35 Tilbakekall og suspensjon av autorisasjon, lisens eller andre godkjenninger

Autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenning gitt i medhold av denne loven, kan av departementet kalles tilbake dersom innehaver er uskikket til å utøve sitt yrke på grunn av alvorlig sinnslidelse, psykisk eller fysisk svekkelse, langt fravær fra yrket, misbruk av alkohol, bruk av narkotika eller midler med lignende virkning, grov mangel på faglig innsikt, uforsvarlig virksomhet eller ved grove pliktbrudd etter denne loven, eller forskrift gitt i medhold av den. I forbindelse med vurderingen, kan departementet pålegge vedkommende å la seg undersøke av relevant fagpersonell.

Autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenning kan også kalles tilbake dersom innehaveren tross advarsel unnlater å innrette seg etter lov- eller forskriftsbestemte krav.

Autorisasjon, lisens eller annen godkjenning gitt på grunnlag av tilsvarende godkjenning i en annen stat kan kalles tilbake dersom godkjenningen taper sin gyldighet i vedkommende stat.

Istedenfor fullstendig tilbakekall kan autorisasjon, lisens eller andre godkjenninger begrenses til utøvelse av bestemt virksomhet. Til slikt vedtak kan det knyttes vilkår.

Dersom det er skjellig grunn til å anta at det foreligger grunnlag for tilbakekall kan departementet suspendere autorisasjon, lisens og andre godkjenninger, i den utstrekning det finnes nødvendig.

Ved tilbakekall, begrensning eller suspensjon av autorisasjon, lisens eller spesialistgodkjenninger skal det gis melding til godkjennende myndighet i annen stat hvor det er kjent at vedkommende utøver virksomhet, dersom dette er nødvendig for å oppfylle en internasjonal overenskomst.

§ 36 Tap av rekvireringsrett

Dersom en veterinær eller fiskehelsebiologs rekvirering og bruk av legemidler til dyr er uforsvarlig eller i strid med lov eller forskrift gitt med hjemmel i lov, kan departementet helt eller delvis frata vedkommende retten til rekvirering og bruk av bestemte legemidler for en bestemt tid eller for alltid.

Hvis departementet finner det forsvarlig, kan det etter søknad gi tilbake retten før utløpet av den tid som er fastsatt.

En veterinær kan selv gi bindende avkall på retten til å rekvirere enkelte legemidler for en bestemt tid eller for alltid.

§ 37 Straff

Den som forsettlig eller uaktsomt overtrer denne loven eller bestemmelser gitt i medhold av den, straffes med bøter eller fengsel i inntil 3 måneder. Medvirkning straffes på samme måte. Når det gjelder overtredelse av § 18 eller bestemmelser gitt i medhold av § 18, kan straffen i gjentakelsestilfeller eller under særdeles skjerpene omstendigheter forhøyes til inntil 6 måneders fengsel.

Kapittel 6 Avsluttende bestemmelser

§ 38 Ikrafttreden

Denne loven trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer. Samtidig oppheves lov 10. desember 1948 nr. 3 om veterinærer m.v.

Bestemmelsene i § 17 annet ledd om fiskehelsebiologers rett til rekvirering av legemidler gjelder ikke før det tidspunkt departementet bestemmer.

§ 39 Overgangsordninger

Forskrifter o.l. gitt med hjemmel i lov 10. desember 1948 nr. 3 om veterinærer m.v. gjelder i den utstrekning de ikke strider mot loven her eller forskrifter fastsatt med hjemmel i loven her.

Den som ved lovens ikrafttredelse har autorisasjon og spesialistgodkjenning som dyrehelsepersonell, beholder sin autorisasjon og spesialistgodkjenning etter denne loven.

Departementet kan fastsette forskrifter med overgangsbestemmelser.

§ 40 Endringer i andre lover

I lov 20. desember 1974 nr. 73 om dyrevern gjøres følgende endringer:

§ 3 skal lyde:

Politiet, medlem av dyrevernemnd og *distrikts- eller fylkesveterinær* kan, til kvar tid, inspisera dyr som kjem inn under lova og dei stader og rom o.l. der slike dyr held til.

§ 7 første ledd skal lyde:

Ingen annan enn veterinær kan gjera kirurgisk inngrep eller setja i verk medisinsk behandling av dyr når det er grunn til å tru at inngrepet eller behandlinga kan føra til lidning for dyret. Er det grunn til å tru at inngrepet eller behandlinga kjem til å gjera dyret mykje vondt, skal veterinæren nytta heil eller lokal svæving om ikkje medisinske grunnar er til hinder. *Når det gjeld akvatiske dyr, med unntak av sjøpattedyr, har og fiskehelsebiologar høve til å setja i verk tilsvarande behandling, jf. lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell § 18.* Ein som ikkje er veterinær, kan likevel kastrera gris som ikkje er meir enn ei veke gamal og utan å svæva dyret.

Den som kastrerar gris, skal gå gjennom opplæring slik departementet bestemmer.

§ 21 tredje ledd skal lyde:

Den som har fått løyve etter fyrste leden, kan utan hinder av lov om veterinærer og annet dyrehelsepersonell § 18 nytta heil eller lokal svæving på dei dyr det gjeld.

Presidenten: Sakens ordfører har gjort oppmerksom på en feil i overskriften til § 27. Her skal ordene «skal lyde» utgå.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling – med den foretatte rettelse – bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voteres over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 2

Presidenten: Under debatten har Ansgar Gabrielsen på vegne av Høyre satt fram følgende forslag:

«Stortinget ber Regjeringen legge til rette for at markedsreguleringen på kornsektoren utøves av myndighetene.»

Forslaget blir i samsvar med forretningsordenens § 30 fjerde ledd å sende Stortinget.

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

l o v
om endringer i lov 21. januar 2000 nr. 7
om kornforvaltning m.v.

I

I lov 21. januar 2000 nr. 7 om kornforvaltning m.v. gjøres følgende endringer:

§ 2 oppheves.

§ 6 annet ledd skal lyde:

Kongen kan gi nærmere forskrifter om gjennomføringen av denne loven, herunder om *innkreving* av prisutjevningsbeløp og eksportavgift, opplysningsplikt for de som eksporterer eller omsetter varer som omfattes av loven, og kontroll av disse varene.

II

Loven gjelder fra den tid Kongen bestemmer.

Presidenten: Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen har varslet at de går imot.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes med 53 mot 18 stemmer.
(Voteringsutskrift kl. 13.53.09)

Presidenten: Det voterer over lovens overskrift og loven i sin helhet.

Presidenten antar at Høyre, Fremskrittspartiet og representanten Terje Knudsen også her ønsker å gå imot. – Det bekrefte.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes med 52 mot 18 stemmer.
(Voteringsutskrift kl. 13.53.40)

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

Votering i sak nr. 3

Komiteen hadde innstillet til Odelstinget å gjøre slikt vedtak til

l o v
om endring i lov 20. desember 1974 nr. 73
om dyrever

I

I lov 20. desember 1974 nr. 73 om dyrever gjøres følgende endring:

§ 5 a nummer 1 skal lyde:

1. dyret får *nok og godt nok* fôr og vatn, alt etter trongen hjå det einskilde dyret,

II

Loven trer i kraft fra den tid Kongen bestemmer.

V o t e r i n g :

Komiteens innstilling bifaltes enstemmig.

Presidenten: Det voterer over lovens overskrift og loven i sin helhet.

V o t e r i n g :

Lovens overskrift og loven i sin helhet bifaltes enstemmig.

Presidenten: Lovvedtaket vil bli sendt Lagtinget.

S a k n r . 4

Referat

Presidenten: Det foreligger ikke noe referat.

Møtet hevet kl. 13.55.
